

Lám, itt a klónozás történelmi lehetősége! Sutba dobhatjuk két különálló egyed DNS-láncának egyesítését, hiszen nem tudni pontosan, mi lesz belőle!

Viszont maradéktalanul megismételhetjük az egyszer már tökéletesre sikerült egyedemet!

Lehetne sok-sok Deák Ferencünk, akik a Parlamentben ülnének. De szép is lenne!

Lehetne sok-sok Bartók Bélánk, azaz nagyszerű, csodálatos zeneszerzőnk. Ilyenkor szokás közbevetni, hogy igen ám, de mi van, ha klónozással sok-sok Rákosi Mátyásunk, vagy Szálasi Ferencünk lenne? (Pedig bizony ahhoz, hogy sok ilyen hülyénk legyen, egyáltalán nem kell klónozni őket...)

Tiltakozom az ilyen megközelítés ellen.

Igenis, legyen nekünk sok Deák Ferencünk. Bár fennáll a veszélye, hogy az egyikük magyar jog helyett elektronikát tanul, de még addig sem jut el, hogy a számítógépből ki tudjon lépni. A másik Deák Ferenc-klón pedig például jazz-zenészeket megy, ám végül a hangszerek közelébe sem engedik, mert mindenáron kiegyezést szeretne létrehozni a szaxofon és a bendzsó alakja között.

Az is igaz, hogy nem ártana nekünk sok-sok csodálatos zeneszerző, klónozzuk tehát Bartók Bélát! Bár... fennáll a veszélye, hogy ha az egyik klón például arabisztikát tanulna, ő lehetne az Al Khaida vezető zeneszerzője, és a Cantata Profana helyett az „Irány a toronyház” című repülő indulót írta meg. Egy másik klón pedig - békés ember lévén - elmenne gyertyaöntőnek és természetesen régi, népzenei rögzítő fonográf-hengerekből öntene szép karácsonyi gyertyákat az erdélyi falvak lakói számára... Fennállnak efféle veszélyek, mégis amellettt vagyok, hogy nagyjainkat klónozni kellene.

Ismerek valakit - sajnos, a neve nem jön a szájamra - akinek a klónozása hatalmas előnyökkel járna például a magyarörmény közösség, az Orlay utcai templom, a bevándorolt örmények, de az egész magyarság számára is. Ha öbelőle sok-sok lenne, akkor létrejöhetne kis hazánkban a világ legegységesebb, legkeresztényibb, legnagyobb egyháza, a keresztényi egyetértés valódi példája! Az illető néhány tucatnyi klónja képezné ugyanis a hívek seregét, az egyik klón pénztáros lenne, a másik sekrestyés, a harmadik fegyveres ajtónálló, a negyedik főpap, és így tovább. Ezekután már csak pénzre lenne szükségük, sok-sok pénzre, az pedig nekik mindig akad.

Az eredeti donor maga lenne az isten. És soha, egyik hívő egyháztag sem mondana ellent annak, amit a másik hazudik, hiszen mindegyik ugyanő lenne. Egy bökkenő van: ebben az esetben ő maga hogyan vágná át egymást?

Magyarázzuk meg, miért volt a januári klubestnek Jész dágdág ángádsáburész... a címe:

Jész dágdág ángádsáburész... Én alólírt ángádsábur...

Szongott Kristóf idézi Etnográfiájában A farsang kötelezvényét, amely így kezdődik:

Én alólírt ángádsábur, ki churuttal és kövér húslével vagyok elkészítve, fia vagyok tekintetes fodrozott, nagy fülekkel ellátott, töltött „pirahi” úrnak...

(Vagy, amint az ő átírásában hangzott ez a szamosújvári örményeknél: Jész dágdág ángádsáburész hortorádz churutov u mészi ker survov....)

Merthogy önmagukkal viccelődni erdélyi örmény elődeink is tudtak! Hogyne tudtak volna! A menekült befogadottnak volt múltja, kultúrája s humorérzéke, anélkül hogyan is élte volna túl a megpróbáltatásokat! S hogyne tudtak volna viccelődni, néha maróan gúnyolódni, ha egyszer Erdélybe csöppentek, ahol ugyancsak évszázadok óta a humor és az önmagukkal való gúnyolódás a túlélés egyik legfontosabb eszköze! Szongott Kristóf csak a Farsang kötelezvényének első sorait tudja idézni, mert a többi, mint írja, elveszett. Talán egy tépett papircetlin találta a maradék szöveget, amikor társzekerekkel vitték udvarába Szamosújvár városi tanácsának elégetésre ítélt irattárát...

Nos, folytassuk mai módon a Farsang kötelezvényét:

Én alólírt ángádsábur, ki churuttal és kövér húslével vagyok elkészítve, miután újabban igen ritka vendég vagyok az Erdélyből származó örménymagyarok asztalán, úgy döntöttem és ezennel kötelezem magam, hogy igyekszem megjelenni náluk farsang alkalmával. Ha nem tányérban, hát a klubesten. Kanalazzanak engem jó ízzel, és ne feledjék: a kövér húslé, amivel készítettek, a zöld, de savanykás churuttal gazdag; a belémfőtt fülecskék pedig vékony laskatészta csomagolt, erősen fűszeres, erősen borsos hússal készülnek... Ezért aztán kissé savanykás, kissé csípős vagyok.

Ezt ígérem.

Következzenek a farsangi lap farsangi hírei:

Az Erdélyi Érchegységben található Szemenik-hegység nagy szerpentinjén, ezer méter magasan bugyogó forrásvizet a román környezetvédelmi hatóságok ihatatlanná nyilvánították, miután az Aurul Aranymocsok Kinyerő Rt a Tisza szennyezése miatt indított perben kijelentette, hogy a Tisza kárainál sokkal nagyobb mérvű kár érte a dák büszkeséget. Szemtanúk szerint a Szemeniken lévő forrást augusztus végén több ízben letámadta egy magyar rendszámú autóbusz, melynek tagjai ittak, sőt, palackszámra vettek a forrás vizéből, így az funárilag tréfli lett. *Wertán Zsolt* magyar állampolgár fellebbezett az ügyben, érvelése szerint ugyanis a magyar rendszámú busz tagjai nem vizet tettek a forrásba, hanem vettek belőle s az áramlás törvényei szerint ezzel nem is szennyezheték.

Az ügyben a harmincharmad fokú falusi bíróság Sarmizegethusa de Jos nagytermét (hátul, a kocsmasöntése mögött balra) kiürítette és zárt tárgyalást rendelt el.

* * *

Gudenus János József új nyomdát keres. A nagyrabecsült genealógus ugyanis az erdélyi örmény családok ágainak és bogainak feldolgozása során rájött, hogy papíron, egy síkban a feladat megoldhatatlan. Ezért kitalált egy olyan könyvet, amelynek lapjait kinyitva azokra merőleges lapok is nyithatók, amelyekből viszont további merőleges lapokat lehet nyitni, hogy az unokatestvérekkel, keresztbe házasodó nagybácsikkal és unoka-dédnagy-szülőkkel súlyos erdélyi örménység családi kapcsolatai ábrázolhatók legyenek.

Ötletét elmondta egy nyomdásznak, aki gondterhelten hallgatta a tervet.

- Nézze, uram - tette hozzá Gudenus - az a helyzet, hogy ezeknél mindenki mindenkivel rokon.

A nyomdász arca felderült:

- Megvan! Csinálunk egy kosarat, beledobjuk a maga összes névcéduláját és mindenki azt húz ki, amit akar.

Gudenus elképedt:

- De mi ebben a nyomdai munka?

- Hát az, hogy rányomtatjuk a kosár oldalára: Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület.

* * *

Egészségügyi tudósítónk szerint *Jakabffy Ernő* és *Hanusz Gyula* összefutott az orvosi rendelőben.

- Mi bajod? - kérdezte Ernő.

- Álmatlanságban szenvedek - vallotta be Gyula.

- Képzeld, én is! - csodálkozott Ernő. - De tudod, mit? Ha ugyanaz a bajunk, menjünk be együtt, úgy hamarabb végzünk!

Bent előadták a problémát, az orvos ráncolta a homlokát, majd megkérdezte:

- Utoljára mikor aludtak jól?

- Hát, én augusztusban, Tordaszentlászlón, azután a szilvórium után - vallotta be Jakabffy Ernő.

- Így van, én is! - erősítette Hanusz Gyula.

- Tordaszentlászlón nem csak pálinka van, hanem jó levegő és jó hangulat - magyarázta az orvos. - És mindez együtt hatott! Csakhogy, sajnos, én ezt az egészséget, együtt nem tudom felírni.

- Ki tudná felírni? - érdeklődtek.

- Hát az Issekutz meg a Szarka! - hangzott az orvos válasza. Ernő és Gyula elképedt.

- Doktor úr, ezt maga honnan tudja?

- Uraim! Utoljára én is Tordaszentlászlón, az EÖGYKE-út révén aludtam igazán jól!

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület 2001 évi pénzügyi beszámolója

(Az EÖGYKE 2001 évi tevékenységéről a szöveges beszámoló a Füzetek 2001 dec. számában található)

Összes bevétel

3.756 e Ft

Bevételek részletezése:

támogatások összesen

3.654 eFt

Országgyűléstől

300 eFt

Nemzeti Kulturális Örökség Min.

550 eFt

Városi és kerületi Örmény Kis.Önk.

2.165 eFt

Föv. Közgyűlés Esélyegyenlőség Alap

150 eFt